Ч. 50. Субота 16 (3) марта 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Найблизша програма праці палати послів. — З ради державної. — Буджетова комисия і італіяньский факультет. — Реформа реґуляміну. — Італіяньско-турецка війна.

Вчера перед полуднем відбуло ся в палаті послів в присутности президента міністрів гр. Штірґка засіданє конвенту сеніорів в справі установленя дальшого дневного порядку. Сперше дебатовано про форму голосованя над дорожняними внесенями і подано до відомости клюбів, що при всіх справозданях дорожняної комисиї будуть ставлені внесеня на затверджене до дотичних комисий. Партиї приняли то до відомости і застерегли собі своє становище при голосованю. Дотично дальшого дневного порядку порішено, по залагодженю звіту дорожняної комисиї приступити до першого читаня войскової реформи. В день св. Йосифа і в день спущеня на море дредновта „Теґетгоф“ не буде ніяких голосовань. Піднесено іменно закиди, що при голосованю над відповідию на інтерпеляцию міністра фінансів в справі видачі ґратісових акций фабрикою оружия не додержано істнуючих умов, так що голосованє принесло несподіванки. По першім читаню войскового предложеня прийдуть під обради звіти леґітимацийної комисиї. Дальша передвеликодна програма праці застерігає ся рішеню найблизшого конвенту сеніорів.

Палата послів радила дальше над справою дорожні. По промовах пос. Винарского, звітників комисиї і звітників меншости наступили спростованя фактів, а о год. 4 приступлено до голосованя.

Підчас розправи пп. Зараньский і Тайфель поставили формальне внесенє, щоби днески дорожняної комисиї в справі картелів, дорожні вугля і нафти відослати до комисиї господарства, а внески що до спіритусового податку до комисиї фінансової.

Пос. Зайц зазначив, що ті внески суперечні з постановами реґуляміну і їх не повинно ся віддавати під голосованє.

Палата заявила ся за допущенем тих внесків під голосованє.

Внесок о відосланє внесків дорожняної комисиї до комисиї господарства відкинено що до дорожні вугля і нафти в звичайнім голосованю 235 гол. против 196, що до адміністрацийних заряджень против картелів в поіменнім голосованю, якого домагали ся социялісти, 241 гол. против 162; другу часть внеску п. Тайфля о предложенє материялу картелевої анкети, як також в справі внесеня ще перед літними фериями правительственного предложеня в справі управильнення правительством справи картелю принято.

Приступлено до голосованя над внесками дорожняної комисиї в справі адміністрацийних заряджень против картелів.

Першу точку внеску комисиї в справі змонополізованя великої торговлі відкинено а принято внесок п. Штайнгавза з візванем правительства, щоби супротив картелевих підприємств примінено адміністрацийні зарядження, приневолюючі їх до зниженя цін. Додатковий внесок п. Домеса (соц.), щоби висказати правительству заяву недовіря за непошанованє ухвали посольскої палати що до розпочатя переговорів в справі знесеня заборони ввозу сахарини відкинено 243 голосами против 164. Відкинено також внесок п. Політа, щоби евентуально знести ввозові цла від товарів, вироблюваних картелями.

При голосованю над внесками в справі вугля три точки, що відносять ся до примусового заряду і т. д. копалень вугля, відіслано до комисиї господарства з порученем, щоби влучено їх до нарад над новелею до гірничого закона. Ухвалу сю принято 218 голосами против 198. Инші внески комисиї в справі дорожні вугля ухвалено.

В справі спіритусового податку принято першу точку внесеня комисиї, яка домагає ся як найскоршого предложеня начерка закона що до знесеня зовсім всяких безпосередних і посередних премій для фабрик спіритусу і горалень, з виімком малих рільничих горалень,

---

13)

З НАЙНОВІЙШОЇ РЕПУБЛИКИ.

Образки з подорожий по Хіні або Кітаю.

Після Цобельшіца, Гессе-Вартеґа і др. зладив К. Вербенко.

(Дальше).

Місто Тієнцін то одно із найбільших міст торговельних в Хіні, але заразом має дійстно межинародний характер. Тілько чужинців всілякої народности як тут не подиблемо в ніякім хіньскім місті: Анґлійці, Французи, Італіянці, Німці, Росиянв і Япанці мають тут свої оселі і знайшли собі тут нову вітчину.

З Тієнціна вже недалеко до Пекіна і нині можна їхати туди зелїзницею, хоч она не доходить аж до самого міста лиш до недалекого ліса, що ще до недавна призначений був на лови для цісарского двора.

Пекін єсть одним із найстарших хіньских міст. Вже на тисяч двіста літ пд. Хр. була тут велика оселя, що називала ся Кі і належала до наслідників цісаря Гванґті. За часів великого основателя хіньскої віри Конфуция, отже в шестім і пятім столітю пд. Хр., було се місто столицею самостійного князївства Єн, що значить „ластівка“, назва, яка в мові учених остала ся й доси. Рівночасно з тим князївством прилучено єго в 221 р. пд. Хр. до Хіни, а в 937 р. по Хр. став Пекін столицею цілої держави і з малими перервами остає ся нею аж до нині. В противности до Нанкіну, що значить „полуднева столиця“, дістало се місто назву Пекін — Хінці говорять звичайно Петін — або „столиця півночи“, назва, котрої дивним дивом уживають лиш люди образовані. Простий нарід не знає сеї назви і називає се місто лиш „Кін-чен“, що значить лиш „столиця“ або „головне місто“.

Положенє Пекіну єсть незвичайно догідне і се мабуть причинило ся найбільше до того, що се місто тілько соток літ осталось столицею. Оно лежить на дуже урожайній рівнині, що сходить від недалеких гір до моря і межи двома великими ріками, Паі-го і Гун-го, але віддалена від них так, що не потребує побоювати ся повени (від першої з тих рік єсть оно віддалене на 18, від другої на 14 кільометрів). Наконець і віддаль від моря єсть невелика, бо всего лиш 130 кільометрів, а від т. зв. хіньского муру 55 кільометрів. Отже все то разом склало ся так, що династия Манджурів уважала се місто найвідповіднійше на столицю і тут осїла.

Коли дивити ся на місто з тих горбів, які єго окружають, то здає ся, як колиб Пекін лежав серед густої зелені. Але то походить лиш від тих численних городців і купок дерев, які знаходять ся на кладовищах, та від дерев в сусідних селах і монастирях. Коли же доїзджати вже до самого Пекіну, то тої зелені вже не видко, але за то представляє ся якийсь дивний і величавий вид міста, котрий мимо волі викликує в чоловіці гадку, що то перед нашими очами столиця хиба лиш якоїсь величезної держави.

Пекін ділить ся на дві головні части, на манджурске або татарске і на хіньске місто. Мури якими обведене манджурске місто, суть на 13 до 15 метрів високі а на 15 метрів грубі. На самім вершку суть ще широкі на яких 10 метрів, так, що могло би на них вигідно минати ся кілька возів. Широкими і вигідними рампами можна на ті мури виходити або таки виїздити возами і они суть улюбленим місцем проходів для висших кляс населеня. З мурів тих представляє ся красний вид на ціле місто, на цісарскі палати з їх жовтими, синими та зеленими кришами з поливаних дахівок, та на сьвятині і пагоди.

В тих мурах єсть 16 великих брам з того сім в мурах хіньского міста, шість в мурах манджурского міста а 3 в мурах, що відділюють хіньске місто від манджурского. Треба бо знати, що місто Пекін зі своїми мурами творить ніби два величезні чотирокутники, один менший, довший як ширший а на нім ніби поставлений другий значно більший від тамтого. Перший чотирокутник то хіньске місто, другий то манджурске місто. Ще до недавна

в наслідок чого відпало голосоване над першою точкою внесеня п. Мікляса що до переговорів в тій справі з угорским правительством.

Другу точку внеску п. Мікляса з візванем правительства, щоби поробило всякі зарядженя, щоби найпізнійше в 1917 р. були знесені всякі премії для горалень з вимком малих горалень рільничих і співдільних відкинено.

Вкінци принято внесок, який взиває правительство, щоби рішучо виступило против рафінерий спірітусу, домагаючих ся концесийного примусу для спірітусового промислу. Внесок п. Діяманда, щоби в часі неурожаїв, було недозволено виробляти спірітусу з бараболї і кукурудзи відкинено.

Палата приняла внесок дорожняної комісиї (п. Штайнгавза) з візванем правительства, щоби в цїли здержаня дорожнї нафти, вело дальше дотеперішну акцию і поробило всякі зарядженя, щоби цїни нафти остали на відповідно низкій стопі. До сего внеска принято додаток п. Діяманда, щоби основою обчисленя цїни були кошти продукциї фабрики нафти в Дрогобичи.

По скінченю голосованя, яке тревало 4 години, приступила палата послів до слїдуючої точки дневного порядку, т. є. до першого читаня войскового закона.

Посли др. Джентілї і барон Мальфатті подали вчера п. Міністрови просьвіти дру Гуссарикови рішене обох італїяньских партий в справі утвореня італїяньского факультету. Міністер Гуссарек обговорив з провідниками Італїянців ріжні компромісові пропозициї, які правительство уважає за відповідні до полагодженя факультетского питаня. Позаяк ті пропозициї майже ідентичні з тими, які правительство поставило було перед Різдвом, а які Італїянцї вже тодї відкинули, противлять ся они їм наперед. Міністер Гуссарек буде в найблизших днях конферувати з партиями в справі урухомленя буджетової комісиї.

На вчерашнім засїданю реґуляміновoї комісиї говорив п. Гумер із субкомітету, вибраного до его внесеня в справі інтерпеляциї. В дискусиї над тим звітом взяв участь також пос. Романчук, заявляючи, що в предложеню бачить поступ, однак бажає, аби норма в справі відповідий на інтерпеляциї була коротша.

Турецке міністерство війни оголошує телєґраму команданта в Тобруку, з котрої виходить, що дня 11 с. м. що в борбі, котра тревала 11 годин і спершу була користна для Італїянців. Турки і Араби побили пізнїйше Італїянців так, що они мусїли втїкати до фортів і на кораблї. Страти Італїянців суть значні. Один Італїянець дістав ся до неволї. По турецкій сторонї погибло двох вояків і 16 охотників а 65 було ранених. Турки і Араби забрали велику добичу.

Новинки.

Львів, 15 марта 1912.

— **Є. В. Цїсар** зволив вселаскавійше удїли и із своїх приватних фондів запомоги по 200 К гр. кат. комітетови будови церкви в Ічанах жидачівского повіта і гр. кат. комітетови будови церкви в Черници тогож самого повіта.

— **Іменованя і перенесеня.** Пан Міністер справедливости перенїс судию повітового Болесл. Стрію з Козови до Борщева. — Президент галицкої Дирекциї почт і телеграфів іменував експедиєнта Меч. Маршалка почтмайстром в Яричеві новім а почтмайстра Домбчевского перенїс з Яричева до Львова.

— **П. Віцепрезидент** кр. Дирекциї скарбу, др. Станислав Шляхтовский виїхав вчера на 6-ти недїльний урльоп.

— **Наданє презенти.** Намістництво запрезентувало о. Теодора Любомира Левицкого, адміністратора гр. кат. парохії в Суходолї на опорожнене гр. кат. приходство цїсарского надання в Суходолї.

— **Лїцитация.** Дня 20 марта 1912 о годинї 9 відбуде ся в магазинах товарових стациї Самбір публична лїцитация невідобраних товарів, як: горівки, сьвічки, олива, смаровила, сірники, знаряди і машини рільничі, зелїза, мішочки паперові, товари бляватні, убраня, біле, шкіри, меблї, скла, рами і т. п. о скілько не будуть викуплені.

— **Розписанє оферти.** Ц. к. Дирекция зелїзниць державних в Станиславові розписує офертову лїцитацию на будову дому адміністрацийного і дому на мешканє урядників в Станиславові при улици Ґрунвальдскій. Загальні кошта виносять 1,750 000 К. Реченець до вношеня оферти 2 цьвітня 1912, 12 година в полудне.

Близших пояснень удїлить відділ для консервациї і будови ц. к. Дирекциї.

— **Репертуар руского театру в Коломиї.** Саля „Сокола“. Початок о 7 30 вечером.

В суботу дня 16 марта „Жидівка“, опера в 5 діях Галевія.

В недїлю дня 17 марта „Ой не ходи Грицю на вечерницї“, народний образ зі співами і танцями в 5 діях М. Старицкого.

— **Вишивки, яко домашний промисл.** „Нова Буковина“ доносить: З початком 1910 р. на засїданю Виділу „Жіночої Громади“ в Чернівцях, на якім були присутні дир. Шмід і комісар Кешман, рішено приступити до здійстненя давних намірів і мрій збираня вишивок. Вибрано до сего окрему комісию, в якої склад увійшла на р. 1910 п-ні радн. Галїпова, п-на Грушкевич і п-ні Стернюкова (як відвічальна управителька) і поручено їм впровадити се в житя. „Краєвий Базар“ уділив товариству кредиту в товарах до висоти 3.000 К в міру потреби, а виділ тов. „Ж. Гр“. дав потрібних на се грошей, крім сего Кр. Базар зобовязав ся посередничити в продажи готових робіт. В протягу несповна двох літ і при дуже малім вкладї гроша удало ся виконати около 3.000 штук всякого рода вишивок в загальній вартости 11.500 К, в тім около 750 штук самих карнетів на балї до Відня і для наших акад. товариств. Товариство брало участь в виставі в Газї і в виставі у Відни, за що відзначено его вишивки. Ті вишивки продають ся не тільки в межах Австриї, але також найшли збут за границею. Товариство належить до австр. Союза домашного промислу у Відни і брало участь в загальних зборах через своїх делегатів раз через п. Луцку, а другий раз через п. ґенерала авдітора Павлюха. В протягу того

було Хінцям заборонено вільно заходити до манджурского міста і там осїдати або заводити там торговлю і закладати собі склепи. Манджурске місто творить північну часть а хіньске полудневу часть Пекіну а обі ті части віддїлені від себе муром, в котрім — як вже сказано — знаходять ся три брами. В самій серединї манджурского міста єсть знов місто так зване жовте або цїсарске місто, обведене так само високими мурами, а в тім містї знов місто, обведене так само високими мурами і фосами. Єсть то т. зв. червоне або заказане місто, в котрім знаходять ся вже лиш цїсарскі палати і городи. Понад кождою брамою піднимають ся дві високі вежі. Одна з тих веж від сторони міста, має два поверхи, на котрих містить ся касарня і войсковий маґазин, а на другій вежи з противної сторони нїби від поля, стоять в чотирох рядах пушки. Пекін був би отже не аби якою кріпостию, коли би то справдї тими пушками можна стріляти і боронити ся. Поправдї они лиш там для паради і стріляти з них годї, бо они й самі би зараз розлетїли ся і вежі би розсадили. Тому й не дивота, що вже в 1860 р. найбільшою з тих брам, брамою „тревалого мира“ сполучені Французи і Анґлїйцї вступили до міста.

Отже ми вже в Пекінї і коли хочемо розглядати ся по містї, можемо взяти собі до помочи за провідника малу книжочку, видану при кінци минулого столїтя під заголовком „Чен-юан-чі-ліо“. То мала але догідна книжочка, з котрої можна здебільшого довідати ся чогось про місто а в ній суть ще й пляни та карти. Коли же хтось хоче докладнїйше пізнати Пекін, той нехай вже возьме до рук дїло під заголовком „Її-гія-кію-вен“, яке появило ся перший раз в сїмнайцятім столїтю. Заголовок его значить: „Старі перекази, які чувати під сонцем“ (значить ся про Пекін). Новійше его видане з 1774 р. в 120 томах містить в собі дуже докладний опис міста Пекіну і его окрестности. Як видимо, то Хінцї не лиш давно перед Европейцями винайшли порох до стріляня, туш до писаня і компас, але й далеко давнїйше зачали видавати описи подорожий та укладати провідників по своїх містах в видї книжочок.

Зачинаємо свою мандрівку по манджурскім містї, котре має дуже широкі рівні улицї і найкраснї будівлї. Тут єсть осїдок всїх урядів і посольств, підчас коли хіньске місто то лиш місто торговельне. Отже ідемо через Кінчен або татарске місто до Гванчен або жовтого міста, що лежить по серединї тамтого і входимо знов через браму до Цу-Кінчен або „сьвятого червоного міста“ з цїсарскою палатою. Ся палата єсть обведена високим на 8 метрів муром з червоної цеглі і від того пішла назва „червоне місто“. Позаяк вступ тут кождому заборонений, то сю часть міста називають також „заказаним містом“. Червоні мури покриті жовтими дахівками а довкола мурів іде окіп на 3.600 метрів довгий.

Чотирома брамами, розложеними на всї чотири сторони сьвіта, входить ся до сего міста. Перед кождою брамою єсть виложена плитами площа і марморовий водограй. Кожда брама має три отвори з хорошими дашками. Отже тут входить ся до цїсарскої палати, котра знов складає ся з множества будинків. Величезні салї, одна за другою роблять своїм простором, як також симетриєю своїх ґалерий і стовпових ходорів та дивною формою дашків, своїми малюнками та позолочуванними прикрасами дуже велике враженє. Але внутрішнє уладженє зовсїм не відповідає зверхним прикрасам; оно єсть дуже скромне. Крім цїсарскої палати суть тут ще будинки, в котрих перебувають міністри в тім часї, коли являють ся на авдиєнциї у цїсаря. Доси удало ся лиш дуже немногим Европейцям, по найбільшій части послам заглянути до внутра сеї „сьвятая сьвятих“.

Жовте місто, що окружає червоне, має високі на 4 до 6 метрів мури а 7 кільометрів довкола. Та й оно має чотири брами. Первістно було оно призначене лиш для цїсарского двора, але тепер знаходять ся в нїм вже й приватні будинки. Найбільшу часть жовтого міста займають пишні цїсарскі городи. Тут знаходять ся великі, людскою рукою штучно пороблені озера, гори усипані з матеріялу видобутого при копаню озер, пишні променади, хороші павільони і кіоски та повикручувані мости. Все то разом представляє дуже милий вид. На самій серединї города пиднимає ся високий на 66 метрів, штучно усипаний „меі-шан“ або вугляний горбик. Про него розповідають, що він зроблений із самих кусників вугля і на случай якоїсь облоги міг би доставити подостатком матеріялу на топливо. Боки его обсаджені пінїями і корчами ялівцю.

Хто хоче добре придивити ся красї сих городів, нехай не забуде піти до красного марморового моста, що переходить через найвузше на самій серединї озера місце. Єсть се одноодинєнське місце, з котрого вільно оглядати цїсарский парк. Міст той єсть на 220 стіп довгий і спочиває на каблуках. Озеро вкривають пишні цьвіти льотоса а чаплї і инші птиці водні оживляють его.

(Дальше буде).

часу згуртувало около себе 250 робітниць з ріжних околиць Буковини. З початку стрічано великі перепони в вишиваню через се, що румуньске жіноцтво випереджуючи „Жін. Гр.“ в тім, забрало богато руских мотивів, а вглядно наші мотиви змішало зі своїми, так що з гурту треба було виелімінувати все чуже. Також поступ в вишиваню самої роботи є значний, що навіть признав знаток тих річий проф. Кольбенгаєр, який звидував тепер виставу. Попри саму торговлю вишивками були змагання також зібрати їх в одну цілість і утревалити через видане друком, що вже маленьку частину їх видано, а решта жде ліпшого часу. Щоби дати спроможність ширшому загалови оглянути ті вироби, уряджено в р. 1910 маленьку виставу в „Народнім Домі“, а сего року в салях Краєвого Базару. — (За „Новою Буковиною“).

— **Два самоубийства.** Тамтої ночи відобрав собі житє через повішенє садівник Йосиф Гловачевский, літ 73 у власнім помешканю при ул. Краківскій ч. 5. Причиною того стала ся невилічима недуга. Коли о тім розійшла ся чутка збігло ся множество жидів і кождий старав ся роздобути кусник шнурка, на котрім дідусь повісив ся, бо у Жидів єсть той забобон, що шнурок з висільня приносить щастє в торговли і всіляких інтересах. Жиди з такою нехабностю старали ся роздобути собі кусник того шнурка, що аж шість поліцаїв мусіло порядок робити. — О другім самоубийстві повідомлено поліцию в полудне. В домі ч. 31 при ул. Личачівскій, в мешканю своєї матери відобрав собі житє вистрілом з револьвера 19-літний приватний ученик ґімназияльний Станислав Кінальский. Куля пробила піднебіне і застрягла в мозку а смерть наступила сейчас. Причиною самоубийства стала ся нервова хороба, котра нещасливого молодця мучила вже кілька літ. Матір самоубийника розповіла, що син єї вже давнійше хотів відобрати собі житє та попідрізував собі жили, але тоді єго уратовано.

— **Американьский доктор** дістав вже в руки поліциї. Свого часу доносили ми о тім, як у одного Жида при ул. Бляхарскій явив ся був якийсь порядно убраний панок і представив ся яко американьский доктор, котрий ходить по домах і лічить за малу заплату. Жид той случайно був дійстно нездоров а доктор, щоби єго добре оглянути, казав єму розібрати ся і голому станути лицем до вікна. Підчас того американьский доктор витягнув гроші із шафи та втік і пропав без сліду. Та сама істория повторила ся дня 7 с. м. в мешканю жида Мойсея Фляйшера при ул. Полтви. Того дня явив ся там американьский лікар і казав Фляйшерови розібрати ся до нага та зачав ніби то по лікарски єго оглядати, а робив то так зручно, що витягнув із кишені штанів, лежачих на кріслі, поларес з 20 коронами і вийшов навіть не попращавшись. Обікрадений спостеріг ся, але не міг зараз бічи за американьским доктором і той щез без сліду. Аж ось вчера добачив Фляйшер свого лікаря в божниці, отже візвав зараз поліцая і віддав в єго руки проворного злодія. На поліциї стверджено, що той злодій називає ся Бернард Вольфер і пробовав у Львові вже кілька разів в той спосіб красти більші суми. Американьский доктор в виду того повандрував до арешту.

— **Катастрофа на зелізници коло Тржебіні.** Тепер вже більше менше знає ся, що стало ся причиною тої страшної катастрофи. Не дасть ся заперечити, що одною з причин була також і стара конструкция стациї. Поїзд, котрим їхали робітники до Щакової, складав ся з 22 ваґонів а в кождім було по 50 до 80 робітників. Требаж знати, що шлях, який служить до пересуваня ваґонів, сходить ся там зі шляхом їзди та переходить на перехрест через него. Отже машиніст, котрий пересуває ваґони, мусить добре уважати, щоби в хвили, коли якийсь поїзд має переходити головним шляхом, не підсувати ся до него і не переїзджати на другий бік. Так було і сим разом. Машиніст, що пересував ваґони, післав свого топника до бльокового, щоби той дав єму знати, чи в'їзд на стацию єсть вільний. Рівночасно і урядник на стациї запитав бльокового телефонічно, чи головний шлях єсть вільний. Бльоковий не видів серед темноти машини, пересуваючої ваґони, і заким ще топник до него прийшов, відповів, що шлях вільний а урядник стациї пустив тоді поїзд з робітниками зі стациї. В хвили, коли сей поїзд минав перехресте, стояла близько него машина від пересуваня. Машиніст Міхалік побачивши над'їзджаючий поїзд перепудив ся і в страху не знав, що робить. Замість отворити пару і пустити єї так, щоби машина передом віддаляла ся від перехрестя, він пустив пару якраз в противну сторону і машина задом зачала гнати з цілої сили до перехрестя. Машиніст зіскочив, а машина сама з трома порожними ваґонами пігнала дальше і вдарила якраз в четвертий ваґон поїзду з робітниками та розбила єго, але рівночасно внаслідок сильного стовку і сама відскочила. За хвильку однак завернула назад і вдарила в пятий ваґон; знов відскочила і вдарила опісля в шестий і так розбивала ваґон по ваґоні, аж розбила вісімнайцять ваґонів. Аж коли розбиті ваґони минули і зробили їй дорогу, машина сама поїхала на стацию в Тшебіні, де єї, як одні кажуть, здержав урядник руху вскочивши на машину, а після других таки сам Міхалік, котрий дігнав єї. Та й машиніст поїзду з робітниками, котрий в першій хвили не відчув удару, здержав поїзд.

І так стало ся нещастє. З нещасливих жертв катастрофи померли якийсь Юзько і Шелянжина; на смерть зранені суть Людвик Варвари, котрий має внутренности пороздирані і Вінконявский, котрому розторощило голову. У войсковім шпитали знаходить ся пять тяжко ранених а лекше ранених 28 женщин і 17 мужчин. Крім того поміщено деяких ранених ще у Боніфратрів і в шпитали Лазаря.

Телеграми.

Віденъ 15 марта. Підчас дальших нарад над предложенєм войсковим запримітив пос. Єржабек (христ. суспіль.) що заведенє 2-літної служби войскової єсть сповненєм давного бажаня населеня але удогіднення суть звязані з так значними обмеженями, що бодай в перших роках обовязку служби войскової не велика настане зміна. По нім промавляв пос. Сесардіч (Хорват).

Рим 15 марта. „Tribuna“ доносить: Із слідства показало ся, що Дальба від кількох днів з кількома приятелями учив ся стріляти до ціли. На особі майора Лянґа доконано вчера операциї і вийнято кулю. Стан недужого єсть добрий. Зі всіх міст надходять маніфестациї на честь короля.

Рим 15 марта. Дальбу в ночи відставлено з арештів поліцийних до вязниці „Regina Coeli“. Він сказав директорови вязниць, що жалує свого вчинку і розплакав ся. Не хоче нічо їсти. Майор Лянґ перебув ніч добре.

Тобольск 15 марта. В ішиньскім повіті знайдено 24 замерзлих людий. Суть то жертви заметелї з дня 8 лютого с. р.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем хвилєвих мінутових.

Відходять зі Львова

з головного дірця:

До Кракова: **12·35**, **2·40**, **8·??**, 8·45, **2·30§**), [illegible] 8·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.

*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 виключно щоденно, †) до Мушини.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·15**, [illegible], 11·13.

†) до Красного.

До Чернівець: 2·52, 6·10, 9·15, 9·37, **2·20**, 3·05*) 6·29†), 10·48.

*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·52, 11·[illegible]

§) Від 15/6 до 10/9 виключно лиш в неділї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·43, 11·35*).

*) до Рави рускої (лиш в неділї)

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·55, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), [illegible] 9·09, 11·33.

†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)

*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)

*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·32**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, **1·30**, **2**, [illegible] 7·15†) **8·25**, 9·50.

†) з Мушини від 15/6 до 30/9 виключно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·16**, 5·40, 10·10†), 10·30.

†) з Красного.

З Чернівець: **12·05**, 5·45†), 8·05, 10·25*), **2·05**, [illegible] **6·26**, 9·34

*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, **4·25**, 6·45, 10·19 §), 11·27.

§) Від 15/6 до 10/9 включно лиш в неділї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·[illegible] 9·52†)

†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)

*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).

*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Левиньского під зарядом І. Недопада.